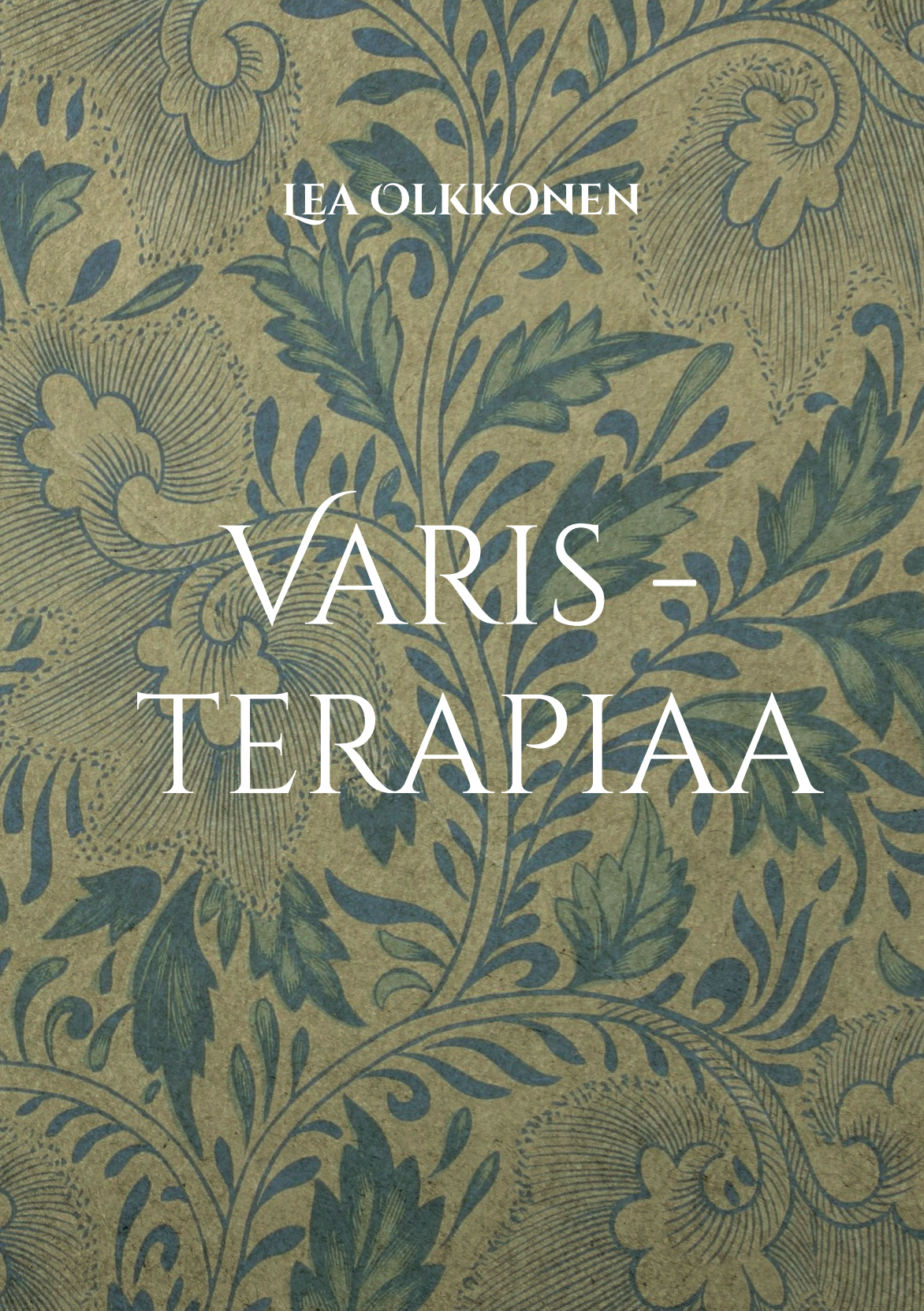

LEA OLKKONEN

VARIS –
TERAPIAA

Lea Olkkonen

VARIS-TERAPIAA

© Lea Olkkonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-805-123-7

ESIPUHE

Alkusysäys tarinoille on muistoissani, niiden nostattamissa tunnelmissa. Joskus kertomukset karkaavat yli todellisuuden, totuuden rajojen ja lopputulos syntyykin silloin tekstin ehdoilla, ei pelkästään muistijälkien pohjalta. Kuitenkin pääosin tapahtumat, tunnelmat ovat minulle tosia.

Tarinat eivät etene tarkasti aikajärjestyksessä, vaikka mahdollisuuksien mukaan olen siihen pyrkinyt.

Muisti on mielen maisema. Ja näihin näkymiin tarjoan nyt matkalippua!

Omistan kirjan Suville ja Villelle.

Kiitos Seppo-veljelle hyvistä neuvoista ja kirjan taittamisesta.

Riihimäellä huhtikuussa 2022

Lea Olkkonen

SISÄLLYSLUETTELO

LAPSUUS 7

Sairaala

Niijaaminen

Vallankäyttöä

Juha

Kurkistus isään I

Kurkistus isään II

Koti-ikävä

Painajaisia

Hämärät huoneet I

Hämärät huoneet II

Hämärät huoneet III

Vanha tammi

Syli

Joki

Leikkikoulussa

Ainainen päänsärky

Kiljuset

Antti

Ikäkysymyksiä

Heinolassa I

Heinolassa II

Munkkiniemessä

NUORUUS 51

Nuukahtaneet kukat

Kutistun nukeksi kenkälaatikkoon

Väliimerkki

Nuoret kadulla

Teinin kosto

Ähtärissä

Liftireissu

Epämääräinen tapaus

AIKUISUUS 69

Jouluinen tarina

Kirje äidille

Keltainen asetelma

Kirjoittajakurssilla

Työssä hoitajana

Kämmenen kokoinen tarina

Kohtaaminen

Kaivolla

Muutto

Valkoisen paperin kammo

Eräs inventaario

MÖKILLÄ TAPAHTUU 89

Saunarannassa

Mökillä tapahtuu I

Varis-terapiaa

Mökillä tapahtuu II

Mökillä kevätaikaan

Varhain

Vähän respektiä

Syreeneitä odotellessa

Mökillä tapahtuu III

Linnunrata

Öisin

LAPSUUS

Äiti huutaa yöllä,

isä rauhoittelee.

Aamulla

äidin katse musta,

suun viiva kireä.

Tyttö

hakee kuvakirjan

järjestee päivän

leikkejä.

SAIRAALA

Olemme viemässä äitiä sairaalaan. Minä pelkään lääkäreitä hirvittävästi, mutta nyt on kysymys äidistä, ei minusta ja siksi kaikki on pelkästään jännittävää.

Taksin nahkaistuimet ovat pulleat ja mustat ja tuoksuvat hyvälle. Puiset osat auton sisällä kiiltelevät. Tuhkakupit ovat erityisen kiinnostavia. Ne ovat koristeelliset ja puhtaaksi hinkatut ja löytyvät käsinojista. Kuljettajalla on harmaa lippalakki. Olen innoissani. Ymmärrän, ettei tämä ole jokapäiväistä huvia.

Sairaalassa äiti sisäänkirjoitetaan. Pitkät harmaat käytävät, suuret korkeat huoneet, aivan uudet tuoksut, valkotakkiset lääkärit hämmentävät, pelottavat ja kiihdyttävät mieltäni. Onneksi isä on mukana.

Luokseni saapuu nuori hoitajatar. Voi, kuinka kaunis hän onkaan! Unohdan prinsessaleikit ja tuijotan hänen ihanaa valkoista asuaan ja päähinettä, jossa on jänniä sinisiä raitoja. Ja kuinka ihanasti hän hymyilee minulle! Olen maani myynyt, rakastunut, tiedän, mikä minusta tulee isona! Sairaanhoitajatar!!

Viemme äidin huoneeseensa. Sitten hoitajatar kysyy, näyttäisikö hän minulle vähän paikkoja täällä sairaalassa. Olen imarreltu ja ihastuksissani. Lähdemme hissirivistöä kohden. Hoitajat kulkevat ohitsemme valkoisissa kengissänsä helmat suhahtellen. Suurissa saleissa istuvat potilaat vilkuttavat ja hymyilevät - minä olen melkein kuin keskipiste ja siitähän minä tykkään. Hissillä mennään Korva-, nenä- ja kurkkutautisairaalan yläkerrokseen. Hoitajattaren hymy ei hellitä, sitä tulee kuin runsauden sarvesta, mutta minähän kaipaen juuri hymyä, se ruokkii minua. Hoitajatar haluaa näyttää

minulle leikkaussalin, missä äidin nielu- ja kitarisat leikataan, sillä jos minusta kerran tulee sairaanhoitajatar, on varmasti mielenkiintoista nähdä leikkaussali. TOTTA KAI !!

Leikkaussalissa on hämärää. Teräs kiiltää, tuoksu on outo, vähän pelottava. Hoitajatar kertoo, että tuohon tuoliin äiti sitten istuu, haluaisinko ehkä kokeilla? Minähän olen jo kiivennyt tuoliin ja se onkin hyvin miellyttävä, varsinkin kun selkänojaa käännetään rentouttavasti taaksepäin.

Sitten hoitajatar ottaa käteensä lampun kuupan näköisen kopan ja sanoo, että se pannaan äidille kasvojen eteen ja että myös sitä saan kokeilla. Minä jo kurkottaudunkin innoissani kohti kuuppaa ja petoksen tajuan hetkellä, kun kuuppaa ei irroteta kasvojeni päältä, vaan potkien, vääntelehtien ja vastaan hangaten putoan syvälle ansakuopan mustaan tyhjyyteen ja alan nähdä unta erivärisistä pisteistä, palloista, pyörylöistä, etääntyvistä, lähentyvistä, päällekkäisistä, uhkaavista, tanssivista, minua tuijottavista, kunnes herään potilashuoneessa omaan huutooni, pelästykseni, hätääni. Vieras hoitaja pitää tiukasti kiinni ja sanoo, ettei saa huutaa, muuten haava aukeaa ja pitää leikata uudestaan. Eikö hän ymmärrä, etten voi lopettaa itkua ennen kuin isä tulee. Äiti on jo leikattu ja makaa viereisessä sängyssä silmät kiinni. Hän ei voi puhua eikä häntä saa häiritä. Parun siis kun en muuta voi. Lopulta isä tulee. Hänen sylinsä on kuin puolustuslinnan vahvat muurit, suojaavat varustukset. Nukahdan ja kun herään, vaivat tuntuvat olevan ohi.

Äiti sairastaa muutaman päivän. Hän ei puhu, makaa silmät kiinni, häntä ei siis saa häiritä. Mutta minullapa onkin muuta tekemistä. Istun kanslian nurkassa ja leikin sairaanhoitajaa. Välillä saan kastella osaston kukkia ja kulkea hoitajan kanssa käytävällä. Potilashuoneisiin en saa mennä, kynnykselle vain. Isä käy katsomassa ja tuo tuliaisia. Äitikin toipuu muutamassa päivässä leikkauksesta.

Kotona järjestän vihreän leikkinurkkaukseni sairaalaksi ja hissin virkaa tekevä keittokomero on ahkerassa käytössä, kun minä ja nukkepotilaani menemme tutustumaan yläkerran leikkaussaleihin.

Pienet, yllättävät asiat osoittautuvat usein elämän kannalta oletettua merkityksellimmiksi. Näistä sattumuksista olen kiinnostunut ja kirjoittanut.

Kirja ei ole elämäkerta, sen sijaan muistumia, tunnelmia kirja sisältää eri vuosikymmeniltä ja nämä pienet kertomukset avaavat näkökulmia ja rakentavat osaltaan kirjoittajan tarinaa.

Pääosin tekstit ovat syntyneet innostavassa kirjoittajapiirissä Kouvolan Kansalaisopistossa

BoD

9 789528 051237